

Noen er født til å slite, andre til å leve godt. Sånn er det.

BERGENS TIDENDE MANDAG 23. DESEMBER 2019

DEBATT 37

Noen er født til å slite, andre til å leve godt. Sånn er det.

Jeg er så takknemlig for at folk her har helse og vilje til å gi.

VALERIU ZALAR (55)
Rumenari i Bergen

NÅ I DESEMBER er det tre år siden jeg kom til Norge for første gang. Jeg har reist mye og vært i Polen, Ungarn, Storbritannia og Italia.

I Italia møtte jeg en bekjent fra samme område som meg i Romania. Han så at jeg hadde det tungt. Han hadde vært i Norge, fortalte han, og der kunne man tjene penger, men det var så kaldt og vått at han måtte komme seg vekk.

JEG REISTE HIT for å tigge. Det er godt å være her, selv om det er kaldt. Folk hilser på meg og snur seg ikke vekk. Jeg er så takknemlig for at folk her har helse og vilje til å gi.

Blant spør folk meg hvem som er sjefen min. Da svarer jeg at det er min kone. Folk viser respekt, også de som ikke gir penger. Om folk ikke gir, blir jeg ikke lei meg. De har sine grunner.

JEG KOMMER FRA den lille byen Ternaveni i Romania. Da jeg var ni år gammel, ble jeg påkjørt av en beruset sjåfør og mistet benet. I Romania på den tiden var det slik at om du manglet en fot eller en hånd, hadde du fremdeles et hode og kunne

jobbe. Jeg fikk gå på skole, utdanne meg og jobbet som elektromekaniker på en fabrikk i hjembyen min i 13 år.

Da president Ceausescu ble drept i 1989, ble det regimeendringer og omstilling. Mange fabrikker ble lagt ned, mange mistet jobben. Jeg var en av dem.

Jeg ble uføretrygdet og får en liten pensjon. Det er ikke nok. Jeg har kone og to sønner med egne familier hjemme. Vi har et hus og penger til brød på bordet, men elektrisitet og gass for å varme opp huset, er dyrt.

For å bidra, må jeg reise rundt. Jobben min er å tigge. Sånn er livet. Her får jeg gjerne et par hundre kroner om dagen, på det beste kanskje 300. Alt avhenger av dagen og hjertet til folk. Det gjør at jeg kan sende barnebarna på skole og betale regningene hjemme.

JEG SOVER HOS Kirkens Bymisjon. Der er det et stort rom med plass til 32 personer i køyesenger. De har toalett, dusj og en vaskemaskin du kan bruke for en femmer. 90 prosent av dem som sover der, er fra Romania.

Hver mandag og torsdag trekkes det lodd om hvem som får sengeplass de kommende nettene. Det er ikke alltid plass til alle. Jeg er gammel, mangler et ben og har diabetes, men jeg kommer ikke frem i køen av den grunn. De som ikke får plass, må sove ute og prøve lykken neste gang.

Om morgenen får vi en kopp kaffe,

før alle må ut klokken 09.30. Da går jeg til Galleriet og står der til klokken 21. Jeg kaller det «business hours». Det er viktig å ha litt humor!

JEG LEVER ET løft liv med mye stress og bekymringer, og vet ikke om jeg har mat fra dag til dag. Jeg spiser på Robin Hood-huset. Det er veldig viktig for oss og til stor hjelp. Der får jeg varmen i meg når det er kaldt, og varmt vann til en pose nudler.

Med pengene jeg får inn, kunne jeg kanskje ha kjøpt god mat, men jeg sender alt hjem til familien min. Noen ganger går jeg på butikken og kjøper en løk til to kroner, en løff til syv kroner og en boks med hermetikk. For 20 kroner har jeg et måltid.

Jeg verken røyker eller drikker alkohol.

JEG ER RUMENSK statsborger, men er i Norge i tre måneder om gangen. Vi kan ikke være her lenger enn tre måneder om gangen, da risikerer vi å bli utvist.

Hvis jeg har hatt en god periode, kan jeg være hjemme med familien i seks uker i stedet for fire.

Når jeg skal hjem, får jeg hjelp av «frøken Ingrid» på Robin Hood-huset. Hun finner billige billetter, og jeg tar med kontanter til Narvesen for å sette inn på et Visa-gavekort, slik at billettene kan bestilles. Det er det nærmeste jeg kommer eget bankkort.

Vesle julaften stenger Kirkens Bymi-

sjon frem til 5. januar. Mange reiser hjem, men jeg har billett hjem først 30. desember. De kveldene må jeg sove ute, i en undergang eller trappeoppsats. Et sted der det er litt ly.

Det er spesielt å være fattig i et rikt land. Noen er født til å slite, andre for å leve godt. Sånn er det. Jeg gleder meg over å se at andre har det fint.

JEG HUSKER SPESIELT et eldre par som gikk hånd i hånd over Torgallmenningen og inn på en restaurant. Jeg ble varm i hjertet av å se dem.

Da tenkte jeg: «Her har folk det bra, her er Gud.»

Samtalen mellom BT og Valeriu ble gjennomført med autorisert tolk til stede.

Historier om fattigdom

Fattigdommen på Vestlandet øker. Dette er tema for en rekke artikler og personlige historier i BT. Prosjektet er støttet av Senter for undersøkende journalistikk og Fritt Ord.

Les flere innlegg på bt.no/debatt

ARBEID: Jobben min er å tigge. Jeg står utenfor Galleriet til klokken 21 og kaller det «business hours». Det er viktig å ha litt humor, forteller Valeriu Zalar.

FOTO: EIRIK BREKKE